

[Holstein.]

tilsigter at idiotisere, om jeg saa maa sige, den paagældende intellektuelt eller at diskreditere ham moralsk, berøre hans Æresfølelse, uden at det paagældende Angreb kan paatales som en Æresfornærmelse efter Straffeloven.

Det er ikke ret længe siden — det er sket i de allerseneste Dage —, at der i franske Blade blev rettet et Angreb mod højtstaaende franske Personer, bl. a. højtstaaende franske gejstlige, for at have omgaaet den franske Kuponkat paa udenlandske Værdipapirer ved at sende deres Kuponer gennem en Bankmand som Medlem til en Bank i Basel og derefter faa Pengene sendt ind i Frankrig og saa slippe for at betale Kuponkat. Det gjaldt en højtstaaende katolsk gejstlig, og der var en General i det franske Krigsministerium eller den franske Generalstab. Den katolske Prælat forlangte omgaaende i et stort fransk Provinsblad, som havde fremsat Insinuationen, en Protest optaget og henvisste til, at hvis Protesten ikke blev optaget, vilde han ad Lovens Vej tvinge Bladet ved Bødestraf til at optage Protesten. Derimod fandt han sig ikke foranlediget til at sætte Protesten ind i et Blad, som hedder „La Populaire“, og heller ikke i Bladvindlersken Madame Hanneau's Blad, der ogsaa havde optaget Injurien. Blot den Ret haves, er der saamænd ingen Fare for, at den skal blive misbrugt af de krænkede til at faa Berigtigelse optaget i Blade, hvis Omtale af dem de ikke tillægger Betydning.

Det, der er Hovedsagen, er, at man faar Adgang og Ret til at forsvare sig overfor de Blade og overfor de Bladmænd, hvis Omtale af den paagældende virkelig har Betydning for det offentlige Omdømme og den offentlige Vurdering af den paagældendes Person. Denne Bestemmelse, som findes baade i engelsk Ret og i fransk Ret, og jeg tror i mange andre Presselovgivninger, vil ganske sikkert aldrig blive ændret, for det anses for at være et elementært Retfærdighedskrav, en Menneskeret for den enkelte Borger, at kunne forsvare sig i Pressen overfor den Art Angreb, og det er kun dette Hovedkrav, det ærede Medlem Hr. Axel Dams Lovforslag tager Sigte paa at opfylde.

Jeg skal slet ikke komme ind paa en Diskussion af de to Paragraffer i Detailler, paa en Diskussion om, hvorvidt det er rigtigt at kræve, at enhver, som kritiserer en anden Borger, skal være navngiven, enten i Avisen eller i hvert Fald paa en Fortegnelse, saaledes at man kan holde sig til ham fremfor Bladets Udgiver og Redaktør. Det

mener jeg er et underordnet, teknisk Presselovgivningsspørgsmaal. Og det samme gælder Spørgsmaalet om, hvad der skal forstaaes ved personligt Angreb, om Bestemmelsen overhovedet skal formes paa den Maade, at Retten til Forsvar begrænses til, hvad Domstolene maatte skønne at være personligt Angreb, eller om man ikke skulde gaa saa vidt som i den franske Presselov og sige, at blot det, at en Person er nævnt eller angivet, saaledes at man ikke kan tage fejl af, at det er ham, der sigtes til, er tilstrækkeligt til, at han har Retorsionsret. Det kan diskuteres og drøftes i Udvalget; men det, der er Hovedsagen, er, at Kravet er rejst om den enkelte Borgers Ret til at forsvare sig imod moralsk forringende Angreb i Pressen uden Hensyn til, om det paagældende Angreb er saaledes beskaffent, at det kan blive Genstand for Injuriesøgsmaal.

Jeg taler her som en, der har rige Erfaringer i ganske modsat Retning af, hvad det ærede Medlem Hr. Steen har for sit Vedkommende. Hvis jeg i den sidste Valgkampagne, jeg førte i Sønderjylland, havde haft Ret til at forsvare mig, saaledes som jeg vilde have haft det, hvis den franske eller engelske Presselov paa dette Omraade havde været gældende her i Landet, eller hvis det ærede Medlem Hr. Axel Dams Lovforslag havde været Lov, vilde jeg omgaaende have faaet tilintetgjort personlige, moralsk og intellektuelt diskrediterende Angreb imod mig, som har været rettet baade i „Jydsk Tidende“ og af en enkelt Indsender, hvis Artikler har staaet baade i Venstrepressen og i „Jydsk Tidende“, i Venstrepressen paa afsides Sted og i „Jydsk Tidende“ paa første Side med fede Typer; omgaaende vilde det være blevet slaaet ned.

I det hele taget tror jeg at Pressens Glæde ved og Interesse i at sable Medborgere ned moralsk og intellektuelt vilde svækkes i meget væsentlig Grad, hvis Borgerne virkelig havde denne Retorsions- og Forsvarsret, som de vil faa efter det ærede Medlem Hr. Axel Dams Forslag. Jeg for mit Vedkommende vil i hvert Fald ikke bede om andet end at faa Retten til Forsvar paa samme Maade, med samme Bogstaver og med en Artikel af samme Længde eller dobbelt saa lang som den paagældende Artikel, der indeholdt Angrebet — hvilken Ret den franske Presselov hjemler. Faar vi blot denne Ret, skal den højtærede Justitsminister se, at Pressefriheden saa langt fra at indskrænkes tværtimod udvides; saa er det den gode Tones Krav, Honnethedskravene, Gentle-